

Diskurs odvahy a účast na „mužských“ aktivitách

Prvním z příkladů je diskurs odvahy. Muži ve svých příbězích často dělnickou práci popisují jako zajisté náročnou a devastující jejich tělo, ale přesto takovou, že jim „nenahání strach“. Tyto příběhy nejsou v ničem zvláštní, můžeme ale usuzovat, že uprchlíci, kteří si již ve svém životě prošli situacemi, které je ohrožovaly na životě, a kteří již museli čelit těžko snesitelným pracovním podmínkám ve své rodné zemi nebo na cestě do exilu, budou snáze než ostatní uprchlíci vyprávět o své odvaze v minulosti, aby tak dodali vyšší hodnotu své aktuální situaci. Můžeme si klást otázku, zda diskurs odsuzování/odmítnutí těch, kteří nepracují a kteří se „schovávají“ za to, jak je těžké najít práci (zvláště ve Francii), nefunguje podle stejného principu. Projevit statečnost, sílu či dokonce neposlušnost, a oproti tomu nestěžovat si, nedat najevo zájem o zdravotní stav svého těla, pohrdat všemi, kteří nepřijímají stejné (tzn. těžké) pracovní podmínky, tak se vyznačuje „mužskost“. Tyto dva typy postojů představují „mužské strategie obrany“ proti utrpení, které připomínají klinická pozorování Christopa Dejourse. „Mužný“ diskurs odvahy a diskurs odsuzování vycházejí ze snahy vyrovnat se s postavením dělníka a popřít obtížnou realitu v těchto nových podmínkách. A naopak to, že uprchlice, se kterými jsme hovořili, nevedou tento typ diskursu, neznamená, že odvážné nejsou. Třebaže diskurs ctností je genderově podmíněn, neznamená to že by takto byly podmíněny i samy „ctnosti“.